

witte wolken gloeiden als gouden sieraden tusschen watten gelegd, en de roode en groene tramlichten wandelende robijnen en smaragden geleken dan drukte hij haar hand en riep:

„Dat is immers, veel, veel mooier dan die banale zon.”

„Neen,” antwoorde het meisje, „ik houd veel meer van licht en van dag.”

„Och kind” zeide hij medelijdend en het gesprek was uit.

Aan een enkel punt klampte Rose Marië al haar hoop voor de toekomst vast; een herinnering behield zij met kracht in haar geest. Het was haar eerste ontmoeting met Frank.

„Toen heeft hij toch gedaan als een gewoon, als een vriendelijk mensch” zeide zij tot zichzelf „ik begrijp niet veel van hetgeen hij nu wil, maar dat bewijst toch voor zijn goed hart.”

Goed was hij anders genoeg voor haar; 't eenige wat haar hinderde was dat zij nooit iets van hem wilde aannemen, geen kleederen, geen geld, niets.

Voor alles, wat hij aan Jans wilde geven aan lekkernijen, toonde zij zich dankbaar, maar voor zichzelf weigerde zij alles. Zij stond er op uit het huis van haar stiefvader te trouwen.

„'t Is geen mooi huis maar 't is toch niet ontfatsoenlijk,” zeide zij. Raadgevers had zij niet, maar haar fijn instinct ried haar steeds juist aan, wat zij doen of laten moest.

Frank vond haar overdreven, dwaas, maar hij kon haar tot geen andere gedachten brengen.

„Van mijn aanstaande neem ik niets aan,” zeide zij, „'t zou mij verplichtingen geven tegenover u en die wil ik niet hebben.”

Diep griefde het haar, dat hij er niet aan scheen te denken haar aan zijn familie voor te stellen; toen zij er eens zeer bescheiden over sprak, antwoordde hij:

„Maar kindlief! dat is immers niet noodig. Waartoe zou het dienen? Je trouwt mij en niet mijn familie.”

„En vindt je mama het dan goed!”

„Zij geeft haar toestemming en dat is voldoende.”

„Maar zal ik haar niet leren kennen.” En je zusters ook niet?

„Als zij er niet naar vragen, wel neen!”

„Och Frank!” zuchtte zij „'t is zoo'n vreemd huwelijk. Zou Gods zegen er wel op rusten?”

„Hij glimlachte.”

„Wat ben je toch naïf, maar zoo heb ik je heel graag. Je moet natuurlijk wezen, precies zooals vroeger, nu eens lachen, dan bedroefd kijken of boos maar geen gelegenheidsgezichten trekken, hoor!”

Zij lachte een weinig pijnlijk en durfde niets meer zeggen; iets later vroeg zij:

„Nu wordt Dokter Adrichem ook mijn oom, niet waar Frank?”

„Ja zeker!”

„En wil hij mij ook niet ontvangen?”